

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1075

22.10.2023 (134)

Лидерство между национална общност и елитарност

от Michael Kühnen

ERNST RÖHM

Колкото Рудолф Хес е безспорен в средите на националсоциалистическата мисловна общност в белия свят, толкова и Ернст Рьом е също толкова противоречив. И все пак началникът на щаба на SA е и една от големите лидерски личности на националсоциализма, колкото и да се различава по типаж от Рудолф Хес. Но именно това показва колко огромен е диапазонът на националсоциалистическото лидерство.

Както никой друг, Ернст Рьом олицетворява величието и трагедията на SA, а оттам и на политическото войнство в националсоциализма: началникът на щаба е великият бунтар, лидерът на ландскнехтите, който сломява всякаква съпротива, революционер по природа, борец срещу буржоазната върхушка, войник по страст.

С безгранична всеотдайност и жертвоготовност, неизчерпаема воля и безгранично другарство към хората си той печели сърцата на грубите бойци от SA и превръща SA в революционен инструмент на партията, която печели победата и прави възможен Третия райх.

На конгреса на Райхпартията на победата през есента на 1933 г. Ернст Рьом

върви рамо до рамо с Адолф Хитлер, за да отдаде почит на загиналите в движението - никога преди и след това партиен другар не е бил удостоен с такава значимост и чест. Това е символичен израз на благодарността и признанието на фюрера към единствения му приятел и най-твърдия и успешен съратник!

Бойният съюз на тези двама мъже е започнал много рано: в дивите дни на 1919 г. в Мюнхен могъщият капитан от Райхсвера Рьом, който тайно охранява арсеналите за национален преврат и неуморно работи за формирането на революционна военна сила за "Похода към Берлин", вече насърчава тогава все още почти неизвестния партиен лидер на малката НСДАП, става партиен другар и води все нови и нови хора към своята СА. Когато Рьом най-накрая успява и различните революционни въоръжени сили се обединяват в единен "Deutscher Kampfbund", той го убеждава да се постави и под политическото ръководство на Адолф Хитлер. По този начин Адолф Хитлер, с подкрепата на Рьом, вече се е превърнал в ключова фигура на националното възрождение на Германия през 1923 г. и е трябвало да остане такава и занапред.

Ернст Рьом, страстният войник, който искаше да отреди на войнишката професия полагащото ѝ се място в националната общност, който по принцип виждаше истински човек само в боеца и инструмент на националната революция във войнишкия отряд, все пак по-рано от всеки друг осъзна, че войниците трябва да станат политически и да се подчинят на политическо ръководство, на народен водач, който може да увлече и убеди не само бойците, но и целия народ.

Личните амбиции са чужди на Ернст Рьом, той се бори за своята цел и за човека, в когото е разпознал избраника на съдбата - фюрера Адолф Хитлер!

Националното въстание от 9 ноември 1923 г. се проваля - Ернст Рьом успява да избегне съдебна присъда въпреки участието си в събитията и абсолютно решаващата си роля в подготовката на опита за въстание. Той все още е защитен от униформата на действащ офицер от Райхсвера, който знае твърде много за своите началници и за колебливата си лоялност към системата и тайните на Райхсвера. Така той успява да продължи да работи и след 1923 г. поема ръководството на вече забранената SA, като за нейно легално прикритие създава нова мощна военна организация с името Frontbann. Това е трябвало да подготви нов опит за преврат, но Адолф Хитлер е направил други - и правилни - изводи от неуспешното въстание и е решил в полза на легалната и политическата борба.

Лоялен към фюрера и партията, но с цялата си личност неспособен да

признае правилността на това решение, Ернст Рьом подава оставка от ръководството на СА и по-късно се заема с военно обучение в боливийската армия. По този начин той демонстрира своята дисциплина спрямо партийното ръководство и общата политическа линия и се доказва като истински националсоциалистически лидер. Той знаеше своята отговорност, осъзнаваше, че други са по-подходящи за този път и не искаше да застава на пътя. Отказа се от всичко, което беше изградил в политическо отношение, и се оттегли, докато партията не се нуждаеше отново от него.

В края на 1930 г., след големия успех на изборите, който превръща НСДАП във втората по сила партия и кара нейната СА да набъбва неудържимо, тогавашното ръководство на СА се оказва неспособно да се справи с нуждите на новия етап от борбата - СА изпада в дълбока криза точно когато партията се готви да се бори сериозно за властта и се нуждае от тази политическа партийна армия повече от всякога. Адолф Хитлер призовава отново своя стар приятел и съратник - и Ернст Рьом идва веднага и без колебание. Ако някога той беше пожертвал всичко в политическо отношение от чувство за отговорност и се беше оттеглил, за да не пречи, то сега се отказа от сигурното си лично съществуване, защото партията отново имаше нужда от него и фюрерът го повика! Тези решаващи години до завземането на властта и след това са се превърнали във вечна слава на историята на СА и са неразривно свързани с името и личността на началника на щаба.

В началото на 1933/34 г. Фюрерът признава това в благодарствен адрес и новогодишно послание, които се появяват във всички германски вестници и възхваляват "нетленните заслуги" на Рьом за националсоциалистическата революция. То завършва с думите на Фюрера:

*"Затова в края на тази година на националсоциалистическата революция съм призован да да ви уверя колко съм благодарен на съдбата, че мога да нарека такива хора като вас мои приятели и съратници. С горещо приятелство и благодарна признателност,
Вашият Адолф Хитлер."*

Само седем месеца по-късно, поради интригите на реакцията, началникът на щаба е свален и разстрелян заедно с най-добрите и най-верни лидери на СА. За тези събития и тяхната оценка в нашата общност на НОВИЯ ФРОНТ съм съобщавал по различни поводи на други места. Това не принадлежи тук, тъй като не хвърля нова светлина върху личността на Ернст Рьом като лидер, а води към темата за непримиримото противопоставяне между революцията и реакцията, които винаги ще бъдат смъртни врагове - началникът на щаба стана жертва на тази смъртна вражда. Той също беше трагична фигура, тъй като падна от ръцете на собствените си другари, в името на движението,

което едва ли щеше да победи без него, и по заповед на фюрера, на когото беше дълбоко предан като приятел и съратник и с чието име на уста загина - паднал от реакционни машинации, които бяха прозрени твърде късно.

В този момент трябва само да се подчертае още веднъж в резюме, че началникът на Генералния щаб в крайна сметка е бил прав с предупрежденията и идеите си и че провалът на Третия райх е в причинно-следствена връзка с трагедията от 30 юни 1934 г.

Трябва също така да се подчертае още веднъж, че Ернст Рьом никога не е планирал пуч срещу Фюрера - "пучът на Рьом" е пуч СРЕЩУ Ернст Рьом и националсоциалистическата революция, която поставя Фюрера в твърде много области в зависимост от онези реакционни сили в администрацията, икономиката и най-вече в Райхсвера, които с предателство сринаха първата националсоциалистическа народна държава в историята.

Нашият неотменим и страстен ангажимент към този велик борец и бунтовник, към този националсоциалистически лидер, който е бил началник на щаба на СА, може да остане спорен сред филистерите и всезнайковците; за нас това е най-твърдата декларация за борба срещу реакцията и по този начин клетва за завършване на Втората революция! Нашата общност на НОВИЯ ФРОНТ обяви годишнината от смъртта на реабилитирания началник на щаба - 30 юни - за ден на борба срещу реакцията.

DR. ЙОСЕФ ГЪОБЕЛС

Д-р Гьобелс, ръководител на Райхпропагандата на НСДАП, райхминистър на народното просвещение и пропагандата и последният райхсканцлер на Германия, е третият от историческите лидери на националсоциализма, които особено почитаме - отново напълно различен характер от партийните другари Хес и Рьом, но отново образцова и примерна личност на националсоциалистически лидер:

До заместника на фюрера, политическия водач, който се жертва в служба на дълга и задачата, страстния партиен работник, и до началника на щаба, жизнения политически войник-водач, който преодолява всякаква съпротива, бунтува се срещу задушавашата нормалност и съзнателно се революционизира срещу минусовия свят, идва блестящият оратор и пропагандист, който е наречен единственият непобеден германски командир през Втората световна война.

Д-р Гьобелс отговаря за морала на вътрешния фронт, за събуждането,

укрепването и поддържането на волята за упорство, чувството за дълг и доверието към ръководството на германския народ - и изпълнява тази задача с гениалност, неизчерпаема воля, въображение и неуморна, самоотвержена работа и постоянна готовност за действие. Вътрешният фронт обаче застана до Фюрера - не само в емоционалните пориви на великите победи, не само в тревожните месеци, когато везните на съдбата се колебаеха, но и до последните дни на умиращия Райх - народът работеше, бореше се, жертваше се и умираше с доверие към ръководството и със съзнанието за съдбовността на борбата, която щеше да реши бъдещето на Германия за дълго време напред. Това е преди всичко заслуга на д-р Гьобелс.

Неговата непоколебима лоялност и пропагандното му влияние върху бъдещето, към които са насочени последните му мисли и безпрецедентната му жертвена смърт заедно със семейството и децата му, вече бяха описани тук в един от предишните раздели.

Рудолф Хес, чиито заключителни думи пред Трибунала на победата в Нюрнберг, които са последната му публична изява преди да бъде погребан жив, завършват с гордото изречение: "*Не съжалявам!*" - Ернст Рьом, който умира с думите "*Mein Führer!*" на уста - др. Гьобелс, който в последното си голямо радиообръщение на рождения ден на Фюрера през 1945 г. изповядва вярата си в Адолф Хитлер и няколко часа след него умира със собствената си жертвена смърт, в която го следват съпругата и децата му: всички те са истински образци на националсоциалистическо лидерство, живели и умрели, изпълнени с преданост и готовност за саможертва до смърт, както изисква партийната програма на НСДАП, в чието последно изречение партийните лидери се ангажират с изпълнението на задачата си, рискувайки живота си.

Никой от тях не се интересуваше от личната си власт, никой не злоупотребяваше с нея за лични цели, никой не изгуби връзка с народа и последователите си - всички те останаха другари и съратници на народа. Всички те са трагични фигури на едно огромно въстание срещу света на минусите, което се провали от първия опит и чиято сила като модел за бъдещите поколения се доказва най-ясно в тяхното окончателно и пълно последствие, в жертвата на собствения им живот.

Но д-р Гьобелс е модел за подражание не само в смъртта си, но и като националсоциалистически лидер през първия период на борба и годините на власт.

Д-р Гьобелс се присъединява към НСДАП в средата на 20-те години на миналия век и упорито си проправя път в партията - от второстепенен секретар и неуморим говорител на събранията в западногерманските окръзи

до поста гаулайтер на столицата на Райха, който приема много сериозно и запазва до смъртта си - като завоевател на Берлин, спечелил червената столица на Райха за националсоциализма, до ръководител на пропагандата на Райха, райхсминистър и накрая канцлер при падането, е ходът на съдбата му. Упоритият и неуморен труд прави възможно това издигане на безименния студент и безимотен академик до майстор на пропагандата, както и неговият гений и тънкото му и дълбоко артистично усещане за теченията на германската национална душа и общественото мнение.

За него пропагандата беше едновременно изкуство и наука - и в двата аспекта той я владееше из основи. Той принадлежеше към радикалното, социалнореволюционно крило на партията и през целия си живот остана безмилостно антибуржоазен революционер, който дълбоко пострада от компромисите с реакцията, направени от Третия райх след 1934 г.; въпреки това никога не се поколеба в лоялността си към фюрера и предписаната партийна линия.

Докато Фюрерът по време на войната все повече се зариваше във военните проблеми, почти не говореше публично и само в редки случаи се занимаваше с въпроси на държавното и партийното ръководство, д-р Гьобелс, не от лична амбиция, а от чувство за отговорност, породено от знанието за собствените му способности и безусловна лоялност, се опитваше да запълни тази празнина. Той смяташе, че е необходимо за времето на войната, ако лидерът трябва сам да контролира воденето на войната, да повери практическите арбитражи на управлението на друг; и с право вярваше, че той е най-подходящият човек за тази цел! Колкото по-лошо ставаше положението, толкова по-голямо ставаше чувството за отговорност на малкия лекар, който беше навсякъде на място и поемаше всички задачи, които никой друг не искаше да върши - именно той се изправяше пред хората докрай, отиваше в бомбардираните градове и разговаряше с озлобените жертви на бомбите, като ги подбуждаше към нов ентузиазъм - той пое отговорността за гражданската противовъздушна отбрана, получи почти неограничени правомощия след 20. юли 1944 г. с почти неограничени правомощия като комисар за общите военни усилия и накрая - много късно - назначен за райхсканцлер на правителството-наследник по волята на фюрера.

Но всички сили за него бяха твърде малко и дойдоха твърде късно. Д-р Гьобелс се бори с всички сили срещу падението, но силата му не е достатъчна - той не се стреми към поста външен министър или дори канцлер, за да се изтласка на преден план, а защото вярва, че все още може да обърне хода на съдбата. Но не получи възможност да опита. Докато Райхът все още разполагаше с властта да определя изцяло или частично собствената си съдба, д-р Гьобелс оставаше изразител на партийната линия и

правителствената политика, без собствена изпълнителна власт извън пропагандата - а когато все повече придобиваше пълни правомощия, беше твърде късно за независима политика.

Революционерът, който става райхсканцлер при падането на Сталин, в няколкото часа на своето управление, позовавайки се на идващата радикална социалистическа, обединена Европа под съвместно германско-руско ръководство, предлага на Сталин едностранно примирие и промяна на съюзите, но беше твърде късно - това беше последният жест на онази политика, която този велик революционер отдавна смяташе за правилна, но Райхът беше паднал, той не можеше да предложи нищо повече на руския "Возд" ("Фюрер", както Сталин предпочиташе да бъде наричан). След няколко часа изчакване и временно примирие в Берлин, от Москва дойде отказът от германското предложение и искането за безусловна капитулация. Последният райхсканцлер отива на смърт - доброволно последван от семейството си: съпругата му заявява за себе си и от името на децата си, че животът в поробена следвоенна Германия без Фюрера и националсоциалистическата монета на държавата е непоносим, безсмислен и безполезен.

И така се стигна до него! Единственото, което може да придаде стойност и смисъл на живота в днешния минусов свят на ФРГ обществото, е неуморната борба и пълната лична ангажираност срещу системата и света на победителите, за които примерът, животът и поведението на д-р Гьобелс, малкият лекар с безстрашното сърце, ни дават сили!

